

дить людей до купи: частішче робить людей близькими приятелями противність їх удів.

— Як би, о. Мойсей, з нас двох та зробився один ніні! — каже було о. Федір, — що б то за диво вишло! Який би то був ніні і великий, і широкий, і товстий і довгий!

Світлиця о. Федора була невеличка. По-під стінами стояло дванадцять стільців, в кутках — косі столики а над ними в горі — коснички з коринвом на книжках, на проскурі; коло стіни стояла комод, а перед канапою — стіл. На стінах висіло багато обрацій, невеличких картинок, у чорних узеньких рамках, а коло порога висів у білому клобуці, намальований олійними фарбами, якийсь давній митрополит, червоний на виду й увесь обішаний червоними стрічками, мов молодий наместом.

О. Мойсей притулювся в однім кутку канапи, а о. Федір розлігся в другому, закинувши голову на спинку канапи. При двох свічках, на фоні темно-бронзової обивки канапи, обидві постаті так чисто малювались, неначе на чорному полі картини дуже рідкі малювання.

Довгий, сухий о. Мойсей був похожий на тих довгих, темних, аскетичних святих, що малюють на візантійських образах. І риса його, з доброї товстої шерсті, спадала навкруги його таким-то довгими фалдами, й фалди переламувались так же гостро, вионерек, як і на візантійських образах.

На другім боці канапи червоніло новве, кругле лице о. Федора, неначе лице товстого, свіжого амура, що вишивають гарусом на подушках, наляпавши йому щокі червоними нитками.